

Res de cinema, tot de jazz

Kyle Eastwood presenta 'Time Pieces' al teatre Grec

Molts poden dir que tenir un bon padrÃ- o un bon cognom t'obre les portes de tot arreu, sense que importi el talent o la vÃ lua. I potser tenen raÃ³. Però la passada nit de dissabte, **Kyle Eastwood** va oferir una bona mostra de l'existÃncia d'excepcions. El nord-americÃ va arribar al Grec per presentar el seu darrer disc, *Time Pieces* (JazzVillage, 2015), i per deixar clar que a la seva carrera no tot Ãs cinema.

Kyle Eastwood. Foto: Arxiu Enderrock

L'intens sol d'estiu barceloní s'acomiadava de la ciutat i donava pas a una nit on el jazz seria el protagonista. Unes tonalitats blavenques i violades vestien la pedra del Teatre Grec, que servia d'escenari per al contrabaixista acompanyat de quatre músics més. És cert que algunes zones de les grades estaven un xic buides, però res exagerat. L'expectació que el músic causava es podia notar de tota manera. No va ser gens difícil sentir com els presents frisàvem per veure **Eastwood**.

Els músics van començar a sacsejar l'ambient puntuals com a pocs. Al bell mig de l'escenari hi havia en **Kyle**, assegut i batallant amb el seu instrument. Tot i que protagonitzava la vetllada, les seves interpretacions no van trepitjar les dels seus companys. Érem, per sort, davant una banda en tota la seva esplendor. Situat a la dreta d'**Eastwood**, **Andrew McCormack** teclejava un piano de cua com si levités. Les notes entraven dins seu i el feien aixecar del seient com llampecs continguts però enèrgics i elèctrics, com si el seu cos fos una prolongació sonora del piano.

A l'altra banda de l'escenari, **Chris Higginbottom** defensava de manera única i brillant la bateria del conjunt. Si haguéssim de qualificar la seva interpretació d'alguna manera, potència i caràcter serien les paraules adequades. La joventut li dóna energia, això és innegable, però els seus solos van ser la delícia de la nit. Un gran músic, sens dubte, amb una aparença semblant a la d'una estrella rock dels cinquanta (petit tupè inclòs). Els vents metàl·lics de **Quentin Collins** i **Brandon Allen**, trompeta i saxo respectivament, proporcionaven caràcter i matisos a les peces. A tall d'exemple, els tocs orientals de temes com "Marrakech", un dels pocs que no pertanyien al nou disc d'**Eastwood**, arribaven de mà dels dos intèrprets. Gràcies a ells, l'atmosfera del concert canviava i el públic podia viatjar fins a territoris desconeguts. Una meravella.

Un altre tret que cal remarcar ve relacionat amb els moviments dels músics a escena. Com si fossin dos ballarins, el saxo i la trompeta sortien d'escena en alguns moments determinats, per reincorporar-se de manera exacta i estratègica. Dos ballarins d'una coreografia instrumental i jazzística amb la qual s'evidenciava el treball escènic de la banda. Un espectacle, disculpin la grolleria, molt ben parit.

Des de temes més clàssics, com "Bullet Train", fins a arribar a les essències llatines i orientals de "Caipirinha" o del ja esmentat "Marrakech", el repertori copsava a la perfecció el tarannà de **Kyle Eastwood**. Viatges, experiències i sensacions d'un músic jove que porta els escenaris i el jazz a la sang. Un jazz, per cert, fet amb gust, sent accessible per al públic general però sense perdre de vista el caràcter i l'empremta del seu compositor. Si divendres el **Cigala** va obrir un cap de setmana musical de luxe al festival Grec, **Eastwood** el va tancar dissabte amb honors. *Chapeau!*